

KOM, FØLG MEG

 Vel, nei, det var før Becky var født. Og så tenkte jeg—jeg: “Vel, du vet . . .” Jeg—jeg spiser bare en skål med havregryn, koster ti cent. Vel, jeg bare . . . De gir meg billetten min, og bare signerer den, ser du, og jeg betalte for den, ga den tilbake, og jeg leverte den inn, fordi jeg hadde en utgiftskonto.

² Og en dag da vi hadde et—et patruljemannsmøte. “Du verden”, sa de, “hvem er den tullingen som leverte inn noe sånt?” Skjønner? Sjefen, vet dere: “Ti cent for en frokost?” Så det hørtet veldig billig ut for de andre karene, vet du. Noen av dem leverte inn en dollar, ser dere; to dollar for middag. Og jeg leverte inn nøyaktig hva det kostet.

³ Vel, sa jeg: “Vel, nå, det er ikke nødvendig at jeg leverer inn . . . Hva skal jeg gjøre hvis jeg bare spiser for ti cent?”

⁴ Herr Fields, som var assisterende direktør, han sa: “Billy, lever inn en dollar, likevel, i det minste.” Sa: “Det er det resten av dem gjør.” Sa: “Du må holde det sammen.”

⁵ “Vel”, sa jeg, “jeg—jeg spiser aldri mer enn en skål med havregryn, og det er det jeg betaler for.”

Sa: “Åh, ikke, ikke gjør det.”

⁶ Vel, da tenkte jeg: “Hva skal jeg gjøre med det?” Så betalte jeg femti cent for frokost. Så tok jeg førti cent av dem, hvis jeg ønsket å bruke noe, ga det til noen barn på gaten; noen barn, vet dere, som så ut som de trengte et lite smørbrød også. Vel, jeg tenkte kanskje jeg skulle ha . . . Riktig, det var selskapet selv som snakket sånn til meg. Det var en mann fra selskapet.

Så jeg tenkte: “Kanskje jeg—jeg gjorde noe galt.”

⁷ Så her for ikke lenge siden, med en patruljemann . . . Nå patruljerer de med helikoptre, ser du. Så han kom forbi, og han stoppet. Han sa: “Si meg, broder Branham”, sa, “dette treet vokser.”

Jeg sa: “Ja.” Jeg sa: “Barn leker under det der ute.”

Han sa: “Kan vi skjære toppen av det?”

Jeg sa: “Ja, men ikke hogg det ned. Skjønner?”

Han sa: “Vel, vi vil gjerne hogge det ned. Vi betaler deg for det.”

⁸ Jeg sa: “Nei. Nei. Vil ikke at du skal hogge det ned.” Vel, jeg kjenner lovene for veirett også, vet dere, for jeg holdt på med det i syv år. Jeg sa: “Nei.” Jeg sa: “Vil ikke ha det hogd ned, men du kan skjære toppen av det.” Jeg sa: “Jeg—jeg holder toppen nede, men”, sa jeg, “du kan det. Du kan skjære av toppen hvis du vil.” Jeg sa: “Jeg, broder Wood og jeg skal straks skjære toppen av det.”

Vi beskjerer alle disse andre langs med her.” Og jeg sa: “Men vi vil gjerne beholde det der på grunn av barna, Joe og dem, vet dere, småbarna som leker under det treet.”

⁹ Jeg dro på en reise. Da jeg kom tilbake, var det sagt ned og fjernet. Åh, for et søksmål det ville ha blitt mot det selskapet, ser dere, for å ha kuttet ned det treet, ser dere. Og så tenkte jeg: “Nå”, jeg sa, “Herre, jeg skal ikke engang nevne det.” Skjønner? “Om det skulle være noe som jeg—som jeg, i det, noen ganger leverte inn, bare spiste for ti cent, og måtte levere inn ‘femti cent.’” Skjønner? Jeg sa: “Hvis det er noe med det, la det gjøre det opp, ser dere, at—at jeg—at jeg betalte det inn, ser du. At jeg . . .” Og jeg sluttet å drømme om å være i Public Service Company da, ser dere, for det må ha vært noe der tilbake.

Vi må passe på hva vi gjør. Vi må møte det en dag.

¹⁰ Ungdommer, som kommer hit. Moren din var over, her om dagen, Trudy. Jeg antar at du ikke, du ikke visste det. Dette er en slags overraskelse, skjønner jeg. Og du er i ferd med å ta avsluttende eksamen. Og vi har hatt denne turen ut hit sammen. Jeg skal reise til et møte nå, umiddelbart etter dette møtet. Og vi skal reise hjem.

¹¹ Jeg tenkte det ville være en fin anledning til å snakke til dere alle, og tenkte da også at det ville være fint å snakke litt med ungdommene før avsluttende eksamen. Lese et vers fra Bibelen, og bare snakke til dere fra hjertet mitt, i omtrent ti minutter. Så trer jeg til side. Skjønner?

¹² Før jeg snakker til ungdommene, ønsker jeg bare å snakke til de voksne et øyeblikk også, alle sammen. Det er nå, kanskje, kanskje en anstrengende reise, har det vært. Men erfaringen som jeg har lært av Gud, jeg ville ikke byttet ti tusen dollar med hva jeg har lært av Herren, siden jeg kom hit. Jeg tror i sannhet at jeg kom i full lydighet mot den Allmektiges befaling, og jeg—jeg håper at jeg alltid kan forbli slik. Og det er en . . .

¹³ Da jeg kom, en ting, var ved en visjon, at jeg sto over Tucson her oppe, da det kom en—en—en eksplosjon. Vel, broder Fred var der da det eksploderte. Og de tok det bildet nå, vet dere, på himmelen. Og jeg tenkte ikke så mye på det, la ikke merke til det. Så begynte det å få min oppmerksomhet på en måte, her om dagen. Og broder Norman, Normas far her, sa til meg, sa: “La du merke til dette?”

¹⁴ Og akkurat idet jeg kikket, var disse Englene der så tydelige som De kunne få blitt, var rett der på det bildet. Skjønner? Jeg kikket for å se når det var, og det var på samme tid, omtrent en dag eller to før, eller en dag eller to etter at jeg var der oppe. Jeg kikket hvor det var. “Nordøst for Flagstaff, eller Prescott, som ligger nedenfor Flagstaff.” Vel, det var akkurat der vi var, ser dere, helt nøyaktig.

15 “Tjueseks miles høyt.” Ja, damp kan ikke komme over—over fire, fire miles høyt, eller fem, fuktighet, enhver slags tåke eller noe, ser dere. Fly flyr på nitten tusen. Det er for å komme opp over alle skyene, ser dere. Og nitten tusen er omtrent fire miles høyt. Denne er tjueseks miles høy, og tretti miles bred, og i form av pyramiden, hvis du har sett på bildet.

16 Og på høyre side, som jeg fortalte dere, la jeg merke til den framtrepende Engelen. Der er Han, brystet frem, vingene bakover, kom rett inn, helt nøyaktig slik det var. Jeg la ikke merke til det da De først . . . Det har vært så mange ting.

17 Akkurat da jeg kom nedover veien her om dagen, var det noe som skjedde, som talte til meg om det som jeg—jeg må gjøre. Og det er—det er ikke mitt budskap.

18 En gang sa Leo Mercier, sa: “Broder Branham, tiden vil komme etter dette”, sa, for omtrent fem eller seks år siden, kanskje syv, sa, “Herren vil forandre din tjeneste, broder Branham.” Og sa: “Når Han gjør det, vil du sannsynligvis gå til sykehus etter sykehus og tale dem ut av—sengene og slikt.” Det hørtes ikke riktig ut, selv om jeg tror broder Leo prøvde å være oppriktig om det.

19 Men det hørtes ikke helt riktig ut, fordi, ser dere, vår Herre Jesus gjorde aldri det. Skjønner? Og Han gikk inn på sykehusene. Det var én på det sykehuset. Husker dere hvor det sto i Bibelen? Dammen i Betesda. Store mengder av maktesløse mennesker lå der, forkrøplede, lamme, blinde, uttærte, og ventet på Engelen. Nå, det var på et åndelig sykehus hvor folk ventet på Guddommelig helbredelse. Og her kom den Guddommelige Helbrederen Selv inn og helbredet én og gikk ut. Så du kunne ikke forvente at en dødelig mann, eller en tjeneste skulle komme frem, som var noe større enn det. Skjønner? Jeg kunne ikke være enig i det.

20 Men idet jeg skulle snu meg rundt, kom Den Hellige Ånd over meg. Jeg ba Leo om en penn. Jeg fikk et stykke papir, og jeg skrev det. Det er i traileren hans i dag, hvis du noen gang er der oppe der den står. Det er den gamle aluminiums traileren der jeg lastet utstyret. Akkurat idet du går inn døren, er det en hylle på høyre side, helt foran i traileren. Den ligger der. Jeg la den der oppe. Sa: “En dag kan du få dette ut. ‘Gud vil aldri forandre tjenesten, men Han vil forandre mannen med tjenesten.’” Det er det som skal skje.

21 Ser dere, jeg—jeg vet hva jeg må gjøre, men jeg—jeg—jeg kan ikke, jeg kan ikke gjøre det i den tilstanden jeg er i nå. Fordi, jeg må . . . Noe må skje inni meg, noe som bare Gud kan gjøre.

22 Vi tar sikte på å reise hjem igjen. Barna har hjemlengsel, alle sammen ønsker å reise tilbake. Så jeg regner med å ta dem med tilbake, om Herren vil, kanskje etter møtet på lørdag, og så reise tilbake. Etter det, vet jeg ikke. Men jeg vet så fort det skjer noe i

meg, så jeg kan kjenne det annerledes overfor mennesker, enn det jeg gjør nå. Jeg hadde forkastet menneskene, ser dere, og jeg—jeg ville ikke ha noe mer med dem å gjøre. Dere vet hva jeg mener, det jeg kaller “ricky, ricketta”, de hadde, de tingene de hadde gjort. Jeg forkynte med all oppriktighet, og Gud hadde stadfestet det på alle måter. “Og hvis de ikke vil tro Det, ja, så la dem være i fred da.”

²³ Jeg skulle dra opp dit, for å bli med Bud denne høsten, for å begynne å ruste opp der. Vente i villmarken, la håret og skjegget vokse ut. Og hvis Herren ville at jeg skulle gå noe sted, ville Han gi meg en beskjed, og jeg ville dra ned og gjøre det.

²⁴ Og på veien hjem her om dagen, stoppet Han meg. Og jeg så hvor . . . hva jeg var på vei mot. Jeg er—jeg er på vei til noe annet nå. Og jeg tenkte, når jeg kom hjem, ville jeg ha det vi kaller en hjerte-til-hjerte-prat, kanskje ta det opp på lydbånd, og så, og slik at offentligheten kunne forstå hvorfor denne plutselige forandringen.

²⁵ Nå, dere ungdommer, la oss bare . . . La oss be en liten bønn.

²⁶ Herre Jesus, vi er takknemlige for denne stunden, å vite at vi er samlet her, de unge og gamle og middelaldrende. Og vi har samlet oss, på denne siden av Evigheten, nok en gang for å snakke om Deg og om de tingene som angår evig Liv.

²⁷ Og disse unge som sitter her i kveld, noen av dem er i ferd med å ta avsluttende eksamen, noen er allerede uteksaminert. Men jeg innser, Herre, noe som skjedde bare noen få timer før det store sjokket, eller store eksplosjonen, hadde funnet sted i fjellet der oppe, nord for Tucson, da Herrens Engler kom ned. Jeg husker hva som ble sagt, og—og spesielt om de unge. Jeg ber Deg, Herre, om å hjelpe oss til å forstå. Og må jeg være i stand til å si noe til disse ungdommene i kveld, som vil hjelpe dem på reisen. For, Herre, vi trenger alle den hjelpen i denne tiden.

²⁸ Velsign oss sammen. Tilgi våre synder. Og hvis vi har gjort noe som ikke har behaget Deg, siden vi kom hit, ber vi om at Du tilgir oss for det. For vi innser i dag at vi ikke har noen—noen garanti for morgendagen. Vi vet ikke hva morgendagen bringer. Vi må være forberedt i dag til å møte i morgen. Og, Fader Gud, det er bare én måte vi vet å gjøre dette på, det er å forberede oss på å møte Deg, for etter hvert innser vi at vi alle kommer til å gjøre det. Og vi må møte det en gang, enten i fred, som en venn eller barn, eller som en fiende. La oss på ingen måte, Herre, være noe annet enn Dine Egne elskede barn. Gi disse tingene, vi ber i Jesu Navn. Amen.

²⁹ I dag, mens jeg luket ugress, helt tidlig i morges, fant jeg et sted i Bibelen som jeg tenkte ville være fint å lese på dette tidspunktet. Og det er et . . . passer kanskje ikke så altfor godt, men jeg tenkte bare for . . . bare noen—bare noen få minutter, for å snakke. Jeg vil lese dette fra det 18. kapitlet av Lukas. Alle

de fire Evangelieskribentene skriver om det. Det 18. kapitlet og det 18. verset.

Nå var det en rådsherre som spurte Ham: Gode Mester, hva skal jeg gjøre for å arve evig liv?

Jesus svarte og ham: Hvorfor kaller du Meg god? Ingen er god uten Én, det er Gud.

Du kjenner budene: Du skal ikke drive hor, Du skal ikke drepe, Du skal ikke stjele, Du skal ikke vitne falskt, Hedre din far og . . . mor.

Og . . . sa: Alt dette har jeg gjort og holdt fra min ungdom av.

Da Jesus hørte dette, sa Han til ham: Du mangler fortsatt én ting: Selg alt . . . du har og del ut til de fattige, . . . du skal få skatter i Himmelen, . . . kom, følg Meg.

³⁰ Jeg tenker på ordet: *Kom, følg Meg*, det ville være det beste rådet jeg kunne gi hvis jeg snakket med ti tusen ungdommer, eller hvis jeg bare snakket med de jeg snakket med. Det er et påbud, og det beste som noen gang har blitt tilbudt noen, synes jeg, og spesielt en ung person: “Følg Meg.”

³¹ Du kommer til å følge noen. Nå, bare . . . Det kan du huske på. Du kommer til å følge noen. Og måten du følger personen på, vær sikker på hvem denne personen følger. Skjønner? Vi . . .

³² Paulus sa en gang: “Vær etterfølgere av meg, slik jeg er av Kristus.” Med andre ord: “Akkurat som jeg følger Kristus, så følg meg.”

³³ Og nå, ved dette vendepunktet, dette—dette stadiet av livet hvor vi alle kommer. Og mange ganger har dere hørt meg rope “ricky, ricketta”, og slikt. Det, det er tidsalderen. Det er tidsalderen vi lever i. Det er ikke egentlig disse menneskene.

³⁴ Disse menneskene er mennesker som oss. Disse ungdommene her ute med disse sportsbilene, som kjører opp og nedover gaten, og oppfører seg slik de gjør, røyker sigaretter og drikker brennevin, og jenter kledd umoralsk og slikt, det er jenter og gutter som oss. Skjønner? De er mennesker. De elsker. De spiser. De drikker. De sover. De puster. De må dø. De er mennesker akkurat som oss. Og likevel har de vært . . .

³⁵ De er blitt besatt av en ond ånd. De vet det ikke. Ikke på grunn av—av menneskene, men fordi, noen ganger, en leder som de har fulgt har ledet dem inn på feil vei.

³⁶ Nå, dere jenter og gutter vet bedre enn det. Dere vet. Dere har blitt lært bedre enn det. Dere har bedre foreldre, sunnere oppdragelse enn å gjøre noe sånt. Dere vet bedre.

³⁷ Men de gjør ikke det, ser dere, fordi kirkeene de går til er moderne kirker, modernistiske. Og de—de lever bare for dagen,

mer populære. Og, du store min! Hva er . . . Umorale blir anstendig for dem. Skjønnere? Så de, hva . . . Som jeg sa en gang, i en filmvisning som jeg så her nede for ikke lenge siden, om Sodoma og Gomorra, at denne ondskapsfulle kvinnen sa til—til Lot: “Det du kaller umoralsk, kaller jeg anstendig.”

³⁸ Jesus sa: “Slik det var i Noahs dager, slik vil det være i Menneskesønnens komme.” Så vi er tilbake på det stedet igjen.

³⁹ La oss se på denne karen, i noen minutter, som vi leser om. Ingen tvil om at denne unggutten var født i et godt hjem, som dere ungdommer er. Han er oppdratt med gode foreldre. For, det viste seg da Jesus la fram Guds bud for ham. Han sa: “Jeg har holdt disse fra min ungdom av.” Det viste at han hadde—han hadde blitt—han hadde blitt oppdratt riktig. Han var ikke bare en røver. Og du vet, han—han hadde blitt oppdratt til å vite hva som er rett, ungdommer som alle dere er. Vokste sannsynligvis opp med en mor og far som fryktet Gud, til—til—til å lære ham rett, da han var et barn. Vel, det er bra.

⁴⁰ Kanskje, som en liten baby, hadde moren hans høye ambisjoner om at han skulle bli en stor mann en dag. Faren hans hadde penger, som kunne skolere ham og—og gi ham en utdanning som han kunne . . . han kunne ende opp med en god utdanning og kunne bli noe i verden. Og med oppriktigheten til denne moren og faren, som utdannet denne gutten, og kom kanskje til sine avsluttende eksamener slik som dere, ser dere, stunden da han hadde gått gjennom skolen og fått sin utdanning. Ingen tvil om at han kanskje var stoltheten og gleden i—i moren og farens liv. Uten tvil, på den tiden hadde han fine hester, slik dere har biler, og en god pappa og mamma som dere alle har, som sørger for det, dere har gode klær og—og en bil, og kan . . . og bare gledet seg over livet, omtrent som dere har det i dag.

⁴¹ Og faren og moren med . . . ber stadig om at—at sønnen deres ikke bare ville bli en vanlig mann, at han ville bli en mann utenom det vanlige. Alle foreldre ønsker det. Hørte du at Jesus refererte til det budet: “Hedre din far og mor” så stoppet? Skjønnere? Og det er ambisjonen til enhver forelder, å gjøre det beste for barna sine, som de kan, utdanne dem, gi dem ting som de kanskje ikke var i stand til å få. Det er slik jeg føler det for barna mine.

⁴² Jeg tenker noen ganger på dette med å gå på skole; jeg tenker, sende Becky og Sarah og Joseph inn på disse videregående skolene og slikt, hvor alt dette livet skjer? Jeg tror jeg vil ta dem og dra inn i fjellene, og—og oppdra dem der oppe med . . . slik indianerne lever.

⁴³ Men her er hva det er. Det som er i barnet kommer til å komme ut. Uansett hvor det er, må det, vil det komme ut. Hvis det er ondt der inne, vil det komme ut i indianerleiren. Hvis det er godt der inne, vil det komme ut i en hvilken som helst leir.

Skjønner? Det er det som er inni barnet, barnets natur, det som er på innsiden av deg. Og det du er nå, er det du sannsynligvis vil være resten av livet. Du er ved et endringspunkt.

⁴⁴ Vet du hva? Åttiseks prosent av omvendelsene til Jesus Kristus skjer før 21 års alder. Det viser det. Statistikken viser det. Åttiseks prosent som kommer til Kristus, kommer før de er tjueen. Du, etter at du passerer den alderen, blir du mer støpt eller tilstivnet i din levemåte. Åh, det er mulig, ja visst. De kommer, sytti, åtti år gamle, men det er veldig sjeldent. Skjønner?

⁴⁵ Du danner grunnlaget ditt når du er ung. Du setter ambisjonene dine mot det du vil gjøre, og hva du prøver å oppnå i livet. Du tenker på det. Og når du tenker, selvfølgelig, tankene dine, presenteres det i tankene dine ved noe ukjent som—som dominerer tankene dine. Og så når det kommer i tankene dine, da snakker du om det, at du kommer til å gjøre det. Og så driver ambisjonene dine deg til det.

⁴⁶ Så, mor og far, forventer at denne unge mannen skal . . . hans ambisjoner om å bli stor; nok penger til å gjennomføre det. Og så, uten tvil, ba de om at denne—denne unge gutten ville—ville få den muligheten. Du skjønner, de—de hadde gjort alt de kunne gjøre. Han hadde kanskje fine hester, og—og var kanskje veldig populær blant kvinnene.

⁴⁷ Og det som gjelder for en mann, ville gjelde for en kvinne, begge veier, ser dere, for vi snakker om menneskelivet, sjeler, både menn og kvinner.

⁴⁸ Og så, på grunn av alle disse mulighetene gutten hadde, ser dere, ble han “båret på gullstol” som vi kaller det, i en tilværelse hvor han ikke trengte å bekymre seg for så mye. Foreldrene hans hadde penger. Han hadde . . . Han var veldig . . . Han ble en rådsherre. Bibelen viser til det her, av . . . som den unge, rike, unge rådsherren. Og vi ser . . . I ung alder, kanskje i tenårene, nettopp ferdig med skolen, nettopp blitt uteksaminert, kanskje, noen få uker tidligere, eller noe, han ble . . . Han er en rådsherre, og han hadde alt som et hjerte kunne ønske seg.

⁴⁹ Og gutten var ikke en datidens ricky. Han var en fin gutt. Jeg tror, da Lukas skrev om det, eller Markus tror jeg det var, så Jesus på ham og sukket, fordi Han elsket ham. Skjønner? Det var noe ved gutten. Det var en fin personlighet forbundet med denne gutten. Hvor kom han fra? Fra en fin familie som hadde lært ham Guds bud, og sørget for at han holdt dem. Og han hadde gjort det, fra sin ungdom av.

⁵⁰ Og gutten hadde en ambisjon; han ønsket Evig Liv. Han sa: “Gode Mester, hva kan jeg gjøre for å arve Evig Liv?”

⁵¹ Ser dere, til tross for alt du eier i verden, likevel forteller sjelen på innsiden av deg at det er noe som du trenger, som du ikke har. Bare med rikdom . . . Eller, det trenger ikke alltid

være rikdom. Det kan være popularitet, en pen jente, hun har skjønnheten sin som hun kan tenke på. Kanskje hun er veldig populær på skolen. Kanskje gutten kan få en hvilken som helst jente han vil. Han føler at han er trygg på en måte. Det er ikke trygghet. Det vil falme akkurat som blomsten på marken. Skjønner? Det vil forsvinne. Vil ikke vare lenge. Bare noe få dreininger av solen, så er det borte, deretter har du en sjel som må leve for Evig.

⁵² Og denne unge gutten må ha hatt en fin personlighet, fordi han stilte seg fram for Herren Jesus, vel vitende om at han bøyde sine knær. Han sa: “Gode Mester, hva kan jeg gjøre for å få Evig Liv?”

⁵³ Han sa: “Hvorfor kaller du Meg god”, sa, “når du vet at det bare er En som er god, og det er Gud?” Skjønner? Hva ga den unge mannen uttrykk for med dette? At Han var Gud. Skjønner? Han sa: “Du kjenner budene. Hold dem.”

Sa, så sa han: “Hvilke bud, Mester?”

⁵⁴ Han sa: “Budene ‘hedre din far og mor’, og så videre.”

⁵⁵ Han sa: “Dette har jeg gjort, fra min ungdom av. Se, jeg har gjort dette.”

⁵⁶ Han sa: “Likevel mangler du én ting. Gå, selg det du har, og del ut til de fattige, og følg Meg.”

⁵⁷ For en mulighet! Det kunne ha vært Peter, Jakob eller Johannes, noen av dem. Ser dere, gutten hadde blitt opplært og oppdratt riktig, og blitt presentert for Kristus, for å bruke ham med alle potensialene han hadde i seg, å bruke, sannsynligvis utdannet, ung, rik, innflytelse, hvor han kunne ha presentert Evangeliet, og likevel avviste han Det. For en—for en ubetenksom ting det var for den unge gutten! Skjønner?

⁵⁸ “Følg Meg.” Nå, ser dere, han måtte følge noen. Nå, han måtte enten følge innflytelsen fra menneskene han hadde fellesskap med, innflytelsen fra en eller annen ung dame, innflytelsen fra en guttegjeng han hadde tilknytning til, kollegaene sine på skolen, eller følge Jesus Kristus. I all sin godhet, visste han likevel at han ikke hadde Evig Liv.

Ungdommer, det er det dere må tenke på. Skjønner?

⁵⁹ Se nå på gutten i kveld, hva han kunne ha vært, og hva han er, hva han er i kveld. Han er et sted. Han var en mann. Han er et sted. Han venter på Dommen. Han venter på å møte Dommen på den Dagen, han takket nei til den samme muligheten som blir gitt dere ungdommer, nesten under samme omstendigheter; fine ungdommer, god personlighet, fine fedre og mødre, det du har, trenger ikke engang å jobbe med mindre du vil. Skjønner?

⁶⁰ Men det er noe annet som følger med det. Det er noe som følger med det. Det Ordet, i kveld, dør aldri. Det er fortsatt en

utfordring til enhver ung mann, enhver ung kvinne: “Følg Meg.” Skjønner?

⁶¹ Ord dør aldri. Når du sier noe, bare husk det, om det er i bilen din i det skjulte, om det er på prekestolen, enten det er nede på gatehjørnet med kjæresten din, hvor enn det er, dør det aldri. Det—det må leve evig.

⁶² Da jeg så den jenta som jeg . . . her om kvelden i visjonen, ung, pen jente, Hollywood-skuespillerinne, og jeg så at hun var i ferd med å dø, strekte seg ut for å prøve å tilkalle hjelp. Hun døde i et hjerteinfarkt, frøken Monroe. Og det er to år siden, og jeg så henne dø. Og to dager senere døde hun.

⁶³ Så, her om kvelden, hørte jeg den jentas stemme. Hvordan? Barna hadde sagt til meg: “Pappa, du drar jo nedover River Of No Return, hele tiden.” Sa: “De viser en slik film, i kveld.” De fortalte meg at den ville vises en bestemt kveld, en uke eller to på forhånd. Jeg tenkte: “Vel, jeg vil se den, fordi jeg har vært nedover den elven, to eller tre ganger; fem ganger, tror jeg.” Vel, jeg—jeg ville se den.

⁶⁴ Og frøken Marilyn Monroe spilte i den. Vel, det var jenta jeg så i visjonen. Og der var hun, på filmen, og handlingene, alt hun gjorde på *The River Of No Return*, da hun spilte inn den filmen, for kanskje femten år siden. Det var en gammel film, kanskje tjue år gammel. Og hun har vært død i to år. Og der er hun igjen, levende, hver handling og hvert ord. Skjønner? Det sitter fortsatt fast på et magnetbånd, slik at det er levende igjen.

⁶⁵ Ikke bare det, men alt vi sier, er levende. Hvert ord vi sier, kan ikke dø. Det kommer ord gjennom rommet nå, menneskeskikkelser. Tv fanger det opp. Du kan snakke akkurat her, og de hører deg verden rundt i samme sekund. Selv før du kan høre det i dette rommet, går det verden rundt, elektronisk.

⁶⁶ Og Guds store skjerm fanger det opp. Og hver bevegelse og hver handling du gjør, må du møte ved Dommen. Skjønner? Så, du som er ung, det er en god ting å stoppe opp, tenke på disse tingene, ser du, for du kommer til å møte det igjen. Skjønner?

⁶⁷ La oss merke oss denne unge mannen, muligheten han hadde, og sett deg selv i hans sted. Og ei jente, akkurat som det skulle være Becky og Marilyn, akkurat som, akkurat som om det var du som sto i hans sted, og du kunne høre den Røsten som fremdeles er i live.

⁶⁸ Den er fremdeles i live. Den beveger seg fremdeles. Vitenskapen sier: “Om tjue år fra nå, vil de fange opp selve Stemmen Hans, som Han talte med, for to tusen år siden.” Den lever fortsatt. Som en småstein som faller ned i havet, bølgen slutter aldri. Den går til kysten, tusenvis av miles, og snur tilbake.

⁶⁹ Når en stemme en gang snakker ut i luften på den måten, dør den aldri. Det er ingenting du kan si ved Dommen. Den er rett der. Det vil være Stemmen til Jesus Kristus som sier til den unge mannen: “Følg Meg”, og han snur seg bort, på skjermen, bedrøvet, fordi han eide store rikdommer. Skjønner? Vi er kanskje ikke . . . Det trenger ikke alltid å være penger. Det kan være andre ting. Skjønner? Alt som vi holder kjærere enn det kallet, ser dere, det blir som penger for oss. Det blir noe som ødelegger oss.

⁷⁰ La oss nå følge ham litt. Hva skjer når han vender seg bort? Han lyttet ikke til Kristi Røst. Han dro med vennene sine.

⁷¹ Slik som dere ungdommer, dere er alle fine ungdommer, og dere er nødt til å ha venner, men pass på hva slags venn du har. Hvis den vennen følger Kristus, gå med den vennen. Følg Kristus også. Men hvis den ikke gjør det, ikke gjør det.

⁷² La oss se på ham. Vi finner ut at han kanskje beholdt vennene sine. Han ble en stor rådsherre. Han var en rådsherre da. Senere finner vi ham så velstående at han—han—han måtte bygge ekstra låver for å ha tingene sine i. Og så sa han til seg selv, etter at han hadde blitt gammel, og ungdommens bekymringer og slikt var forbi, og alt han gjorde, var kanskje å holde gjestebud.

⁷³ Når en gammel mann eller en gammel kvinne, som meg, min kone, deres mødre og fedre, så kan de knapt komme på noe. De kan ikke, vil ikke gå ut og—og kjøre opp og nedover gatene, vet dere, som—som unge gutter ville, og unge kvinner. Stevnemøter, og hvem som vil bli din kone eller din mann, eller, ser dere, de tenker ikke på det. De, de har barn, som de er interessert i. Det kommer til å være dere i morgen, hvis det er en morgendag. Skjønner?

⁷⁴ Og ser dere karen, da, med kanskje . . . Kanskje han aldri giftet seg i det hele tatt. Men han var en stor rådsherre. Og han satt på . . .

⁷⁵ Og slik som det er i Jerusalem, den dag i dag, de spiser på hustaket, på denne tiden av dagen, når det blir svalt, utover på kvelden.

Og vi ser en annen person som er skildret sammen med ham: en tigger.

⁷⁶ Og mannen, fra å være oppdratt til—til å respektere sin neste og gjøre mot andre som du vil at andre skal gjøre mot deg, ser dere, ved å avvise Kristi kall, til slutt . . . Man skulle tro at en gutt som var oppdratt i et slikt hjem, aldri ville komme bort fra det, men det gjorde det. Det gjorde det.

⁷⁷ Og det lå en mann ved porten som het Lasarus, som bønnfalt ham om mat, og forgjeves. Han ville ha spist smulene som han feide av, ikke engang til tiggeren, men til hundene. Og var full av sår. Men mannen hadde blitt så høytstående i samfunnet, da,

at han ikke hadde mer medfølelse. Han ble følelsesløs, fordi han hadde avvist dette tilbudet fra Kristus.

⁷⁸ Og kanskje en kveld, denne gangen, skålte han med fine viner, og hadde nydelige kvinner med smykker, rundt seg, og slike ting, med alt hans hjerte kunne begjære, og skålte. En tigger som lå ved porten.

⁷⁹ Og før dagen grydde, neste morgen, var han i helvete og ropte om at Lasarus skulle komme å væte tungen hans med vann. Her kom scenebyttet.

⁸⁰ Og dere ser, da han sa: “Fader Abraham”, nå, han husket fremdeles at Abraham var jødernes far. Han sa: “Fader Abraham, send tiggeren Lasarus ned hit med litt vann på fingrene, for å væte leppene mine. Disse flammene er pinefulle.”

⁸¹ Og han sa . . . og Abraham sa: “Det er, jeg kan ikke gjøre det”, klart og tydelig. “Og i tillegg til alt dette, ser du, så fikk du din mulighet i livet.”

⁸² Når fikk han den? Da Jesus sa: “Følg Meg.” Men han avviste det. Han gikk den veien hvor han kunne tjene penger. Og det er helt i orden, ingenting galt med å tjene penger, men følg Jesus mens du gjør det. Skjønner? Og han gikk den andre veien, med folkemengden.

⁸³ Og du finner ut, han sa, og Abraham sa: “Og dessuten er det satt opp et stort svalg mellom deg og han, som aldri noe menneske har gått over, og aldri vil gjøre det. De som er der, kan ikke komme hit, og disse her kan ikke komme dit. Det er blitt satt opp. Ingen har gått over eller vil gå over.”

⁸⁴ Hør så på ham. Han ønsker å være en evangelist da. Kallet som Jesus hadde gitt ham, til—til å følge Ham, hadde, og å være en sjevinner, som en ung mann, vendte tilbake til ham igjen. Han husket det at han hadde fem brødre, og tilbake på jorden, og han ville ikke at de skulle komme dit.

⁸⁵ Han sa: “Send så Lasarus tilbake for å si til brødrene mine, at de ikke må komme denne veien.” Med andre ord: “Ta imot kallet: ‘Følg Meg.’” Skjønner?

Men han sa: “De, de vil ikke gjøre det.”

⁸⁶ Han sa: “Jo, hvis noen ville oppstå fra de døde, som Lasarus, og gå tilbake og fortelle dem.”

⁸⁷ Ser du, det viser at etter at vi dør, er du fortsatt ved bevissthet. Han husket. Abraham sa: “Sønn, husk, i dine dager.” Skjønner? Du husker fortsatt. Du mister ikke hukommelsen. Du husker.

⁸⁸ Og minnene som mennesket kunne ha, og fortsatt på samme sted, husket muligheten han hadde til å høre Jesus si: “Følg Meg.” Men han fulgte feil person, feil folkemengde. Han havnet i feil

gruppe, og kom til feil sted, endte opp i feil Evighet; blir utslettet på den Dagen, fra Gud for evig.

⁸⁹ Jesus sa også noe veldig treffende: “Selv om noen oppstår fra de døde og går tilbake, ville de likevel ikke bli overbevist. For de har Moseloven, og hvis de ikke vil høre på den, så vil de ikke høre selv om noen hadde stått opp fra de døde. De vil ikke la seg overbevise.”

⁹⁰ Hvorfor? Hvorfor? Sa loven noe slikt? Ja. “Gjør mot andre som du vil at de skal gjøre mot deg.” Og han hadde levd under loven. Men han lot tiggeren dø ved porten. Skjønner? Han hadde—han hadde levd under Guds bud, og likevel mislyktes han i å se det store Evige Livet.

⁹¹ Ungdommer, dere, hver og en, er som mine. Dere, hver og en, er som mine sønner og døtre. På en måte er dere det, ser dere, åndelig talt. Det er riktig. Herren Gud har—har lagt deres sjeler i min omsorg, fordi dere kommer og hører på meg. Dere tror på meg. Skjønner? Og på sett og vis, er dere mine sønner og døtre. Det er riktig.

⁹² Husk alltid, at det å holde Guds bud er en stor ting. Å være oppvokst i et godt hjem, er en arv fra Gud. Og å være fine ungdommer med personligheter som dere har, bra. Fantastisk, å ha utdanning. Det er fantastisk å i det hele tatt bo i dette frie landet. Vi har mange ting å være takknemlige for.

⁹³ Men det er én ting du bare ikke arver. Du må ta imot Det. Det er Evig Liv. Og du vil bare gjøre det ved å følge Jesus, ved en opplevelse av å bli født på ny. Ikke overse det.

⁹⁴ En liten historie jeg hørte en gang, om en mann som var, åh, han var fattig. Og han—han hadde alltid ønsket å . . . Det er en liten eventyrhistorie, på en måte. Men jeg har aldri glemt den. Og en dag plukket han en blomst. Og blomsten var magisk, og blomsten svarte ham og sa: “Du har vært fattig hele livet.” Han sa: “Be nå om hva du vil, og det vil bli gitt til deg.”

⁹⁵ Han sa: “At fjellet der borte ville åpne seg, og jeg kunne gå inn der og finne gullet i fjellet.”

⁹⁶ “Vel”, sa han, “du må ta med deg meg uansett hvor du går. Skjønner? Du må ta med deg meg. Så der hvor jeg er, så kan du be om hva du vil.”

⁹⁷ Han gikk til fjellet, og fjellet åpnet seg, og han gikk inn. Hyllene var fulle av gull og diamanter, som den lille eventyrhistorien sier. Han la blomsten ned på et—på et bord, eller en stein. Og han løp og grep en flott, stor edelsten, og han sa: “Jeg må gå og vise dette til vennene mine. Og nå er jeg en rik mann. Jeg har alt nå. Jeg må vise dette.”

⁹⁸ Og så talte blomsten: “Men”, sa, “du har glemt det viktigste.”

⁹⁹ Så løper han tilbake og plukker opp, sa: “Vel, kanskje jeg skal—jeg skal ta en gullbit. Jeg tar en sølvbit.” Og så sa han: “Jeg

vil—jeg vil skynde meg ut, for å fortelle folk hvor rik jeg er, og om alt jeg eier.”

¹⁰⁰ Og han kom til døren, og blomsten sa: “Men du glemte det viktigste.”

¹⁰¹ Så løper han tilbake igjen. Han sa: “Her inne finner vi alle slags materialer.” Så tok han opp en stein. Han sa: “Jeg går, tar denne steinen og viser folket hva slags stein dette fjellet er lagd av, så jeg kan finne veien tilbake til det.” Skjønner?

¹⁰² Og han begynte ut døren, og blomsten sa, for . . . siste gang: “Du har glemt det viktigste.”

“Åh”, sa han, “Åh, hold munn.”

¹⁰³ Ser dere, han ville ikke høre det mer: “Glemt det viktigste”, og han løp ut døren. Og da han gjorde det, lukket døren seg bak ham, med blomsten på innsiden. Det viktigste var blomsten. Skjønner? Det viktigste var blomsten.

¹⁰⁴ For mange år siden, som en tenåring, som dere er, her, storfegård her, overfor Phoenix. Jeg leste et stykke om gullgraving, en avisartikkel om en gullgraver. På den tiden var det ingen veier gjennom her, bare små sandstier. De driver fremdeles mye med gullgraving her inne, vet dere.

¹⁰⁵ Men denne gullgraveren hadde kommet inn, og han hadde funnet mye penger og funnet mye gull. Og på veien inn, bodde han i en hytte han hadde funnet. Og han hadde med seg en hund, og hunden var bundet på utsiden. Og den natten hadde en kjeltring fulgt etter ham, for å få tak i dette gullet. Han hadde funnet det oppe i de gamle, spanske gruvene, og han kom tilbake med det. Og hunden begynte å bjeffe.

¹⁰⁶ Og mannen ville ikke bli bry seg om hunden. Han sa: “Hold munn.” Han sa: “I morgen tar jeg dette inn til—til byen.” Og jeg vil . . . Moralen i historien var dette. “Og jeg vil få veid det, og jeg vil bli en rik mann. Og jeg skal kjøpe flotte biler. Og jeg skal ha alle slags kvinner og store fester. Og jeg vil bli en rik mann, for jeg har allerede gjort krav på det. Jeg har gullet her, mye av det.” Og sa: “Jeg vil . . .”

¹⁰⁷ Og mens han prøvde å falle i søvn, fortsatte hunden å bjeffe, fordi hunden så at kjeltringen nærmet seg, listet seg bort og ventet på at gullgraveren skulle sovne.

¹⁰⁸ Han reiste seg igjen og skrek til hunden igjen, sa: “Hold munn.” Og den stakkars hunden klynket og prøvde å advare sin herre om at faren lå på lur—lur. Og da han . . .

¹⁰⁹ Neste gang, da hunden begynte å bjeffe, hadde gullgraveren en hagle. Han ville ikke bli plaget, så han bare reiste seg og skjøt hunden. Og gullgraveren ble drept den natten, av kjeltringen. Alle hans luksuriøse drømmer var til ingen nytte. Hvorfor? Han stilnet stemmen som advarte ham.

110 Det er ingen som kan prøve å gjøre noe, dere ungdommer ville aldri kunne gjøre noe galt, etter å ha blitt oppdratt slik dere er, med mindre du føler at noe sier deg at du ikke må gjøre det. Nå, du må aldri stilne den stemmen som advarer deg.

111 Og husk alltid, ta imot den Røsten som sa: "Følg Meg", og du vil alltid klare deg bra. Jeg tror dere vil det. Jeg har tillit til dere. Men husk alltid at Jesus, den Røsten, er levende på jorden i kveld.

112 Akkurat som hver stemme og hvert ord vi har sagt fortsatt lever, når den stemmen går ut på den eterbølgen i luften. Det . . . Ser dere, du har en sender her som sender den ut. Du er senderen som sender det ut. Så kreves det en stasjon for å fange det opp.

113 Og Jesus var Formidleren av Guds Ord, for Han var Guds treenighet manifestert i ett Menneske. Han var fullstendig Gud og fullstendig Menneske.

114 Og Guds treenighet, treenigheten av Guds egenskaper, som Fader, Sønn og Hellig Ånd, ble representert i det ene Mennesket, Jesus Kristus. Så der var Han Ordet.

115 Og Han var Senderen som sa: "Den som hører Mine Ord, og tror på Ham som har sendt Meg, har Evig Liv." Skjønner? "Sannelig sier Jeg dere, den som hører Mine Ord og tror på Ham som har sendt Meg, har Evig Liv." Nå, det Ordet har gått ut fra en Sender. Han sa, en dag: "Sannelig sier Jeg dere, hvis du sier til dette fjellet: 'Flytt deg', og ikke tviler i ditt hjerte, men tror at det du har sagt vil skje, så skal du få det du sa."

116 Nå, hvis du bare kan være stasjonen som kan fange Det opp, ved en kontroll inni deg, ved tro, vil det flytte deg rett inn i Guds syklus, til den nye Fødselen, og bli født på ny. Da vil du alltid ha kontakt, så du kan høre den Røsten som alltid vil advare deg når farer truer. Når ting er galt, går galt, vil Den alltid være en advarsel til deg. Og så, i stedet for en dag å være som den rike, unge gutten som vi snakker om; vær en mann som apostelen Peter, Paulus, eller noen som vant sjeler for Jesus Kristus. Gjør det, barn.

Kan vi be?

117 Herre Jesus! Ungdom, menn og kvinner for i morgen, hvis det er en morgendag. Vi må lære dem opp, Herre. Vi føler den byrden til å lære dem opp, som om det vil komme en morgendag. Hvis det ikke blir det, så er dette dagen.

118 Og så, Far, vet vi at ingen er akseptert i Dine øyne. Intet kjød kan rose seg. Ingen utdanning, selv om disse tingene kan være bra, ingen gode gjerninger, ingen religiøs institusjon, ingen psykologi, absolutt ingenting kan bekrefte Gud utenom Den Hellige Ånd. Han er Redskapet, Gud Selv, i form av Evig Liv, som kan komme til oss som et enkeltmenneske. Og vi er takknemlige for dette.

¹¹⁹ Det kom virkelig til uttrykk da Peter kom med bekjennelsen. Jesus sa til ham: “Kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg. Du har ikke lært det på et seminar. Du har ikke lært det på en eller annen skole.” Det er en personlig ting, noe som hver enkelt må motta. Du sa: “På denne klippen vil Jeg bygge Min Menighet, og helvetes porter vil ikke kunne overvinne den.” Vi er takknemlige for det, Herre.

¹²⁰ Den Røsten lever fremdeles i kveld. Og det er fortsatt poster, utposter, lytteposter, mottaksstasjoner, av tro, som kan ta imot Det. Vi ber om at hver og en av disse ungdommene vil ta imot Det, Herre, i sine hjerter. Og husk det, ikke hva de gjør for å være gode, men de . . . Gud dømmer oss ikke etter hva vi gjør, men etter hva vi har tatt imot. Vi er frelst ved vår tro, og ikke ved våre gjerninger. Så vi ber, Himmelske Far, at de vil gripe visjonen nå, og se og høre den store Evige invitasjonen: “Kom, følg Meg.”

¹²¹ Må hver og en av dem, Herre, vende seg bort fra alle tingene i verden, dette jordiske, frynsete livet. Slik som de er her i kveld, og det gylne, blonde håret deres, og noen av dem med sitt svarte hår, og mørke øyne, og blå øyne, og er på sitt aller beste av det de noen gang vil være.

¹²² Og som den store forfatteren sa: “Husk på din Skaper i din ungdoms dager, før de onde dagene kommer. Da vil du ikke ha noen glede av dem.” Hvordan, Herre Jesus, Du sa til Peter: “Da du var ung, reiste du deg og gikk dit du ville. Men når du blir gammel, vil noen føre deg dit du ikke vil gå.” La dem huske: “Nå er dagen. Dette er tiden.” Gi det, Far.

¹²³ Jeg gjør krav på hver enkelt av dem, som mitt eget barn, her i kveld, ja hvert barn her inne. Jeg føler at Du har lagt det i mine hender, å våke over dem. Jeg gjør krav på dem alle, fra satan og fra døden, til Livet i Jesus Kristus. Amen.

¹²⁴ Velsigne dere, barn. Veldig hyggelig å si noen ord til dere. Og jeg kommer tilbake, Billy. Fine barn, setter pris på dere. Broder Fred, Herren velsigne deg. Herre velsigne deg, søster.

KOM, FØLG MEG NOR63-0601
(Come, Follow Me)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk på lørdag kveld, 1. juni, 1963, i et Husmøte i Tucson, Arizona, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org